

Hotelli pyrstötähti

Tittamari Marttinen

Tittamari Marttinen

Hotelli Pyrstötähti

SAGA Egmont

Hotelli Pyrstötähti

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2008, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728046876

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Haaveissa päävoitto

Jesper seiso i kioskin jonossa. Lopulta oli hänen vuoronsa. Hän kääntyi innoissaan myyjän puoleen.

- Ottaisin noita...

Etusormi osoitti tyhjää koria kohti. Tuossahan purukumit olivat äsken olleet.

Myyjä kohautti olkapäitään.

- Pippuripurkkaa? Taisin juuri myydä viimeisen.

Jesper lähti kioskista allapäin. Hyvästit sitten sillekin unelmalle!

- Taidat olla tosi hulluna siihen purkkaan, Kiira sanoi hänen takanaan.

- Enhän minä purkasta välitä, Jesper epäröi, - vaan...

- Vaa n? Kiira odotti jatkoa.

- ... kilpailukupongista, Jesper totesi.

- Tietysti, Kiira puuskahti. - Kaikki puhuvat niistä kupongeista.

- Päävoittona on kierros purkkatehtaassa, oma purkkapallokone sekä unelmien päivä huvipuisto Spiraalissa, Jesper luetteli.

- Ja sinä haaveilet päävoitosta? Kiira arvasi.

- Mistäpä muusta, Jesper myönsi.

- Arvaa miltä tuo minusta kuulostaa, Kiira sanoi.

- No miltä? Jesper kysyi.

- Pilvilinnojen rakentelulta, Kiira totesi.

Jesper ei vaivautunut sanomaan mitään.

- Tai oikeastaan tuo kuulostaa minusta vähän karmivalta, Kiira jatkoi. - Olet varmaan lukenut kirjan Jali ja suklaatehdas?

- Totta kai, Jesper sanoi. - Se on lempikirjani.

Kioskin lastausoven eteen pysähtyi pakettiauto, ja riuska mies kantoi kioskiin pari laatikkoa mehujäitä ja yhden purukumilaatikon.

Jesper palasi kioskin luukulle, osti kaksi pippuripurkkaa ja repi kuoret auki.

Hän huokaisi pettyneenä. Ei voittoa.

- Arvasin, että se Jali on sinun lempikirjasi, Kiira nauroi. - Muistat varmaan, että siellä tehtaassa tapahtui aika karmeita asioita.

- Karmeita, mutta myös kivoja juttuja, Jesper sanoi. - Jalista tuli tehtaan uusi johtaja.

- Sellaisestako sinäkin haaveilet? Kiira hymyili.

- Lopettaisin heti koulun ja keskittyisin uusien purkkamakujen kehittämiseen, Jesper suunnitteli täyttä päätä.

- Eihän sinulla välttämättä olisi yhtä hyvä tuuri kuin Jalilla, Kiira totesi.

- Isosta tehtaasta voisi olla aika lailla riesaa, Jesper myönsi. - Mutta ainakin vierailu siellä piristäisi kummasti.

Hän työnsi kaksi isoa purkkaa kerralla suuhunsa.

- Joko odotat kesälomaa? Kiira kysyi.

- En, Jesper sanoi synkkänä ja puhalsi jättimäisen purkkapallon. Se pokshti rikki.

- Etkö?

- En pääse ehkä ollenkaan lomamatkalle, Jesper totesi ja irrotteli purkan palasia poskistaan. Hän kaiveli taskuun, löysi yhden unohtuneen kolikon ja palasi kioskille ostamaan vielä yhden purkan.

Kiira seurasi hänen puuhiaan miettiäänä.

- Miksi et pääse matkoille? Kiira kysyi.

- Isä pelkää lentämistä, Jesper selitti.

- Harmi, Kiira sanoi myötätuntoisena. - Miksi ette mene junalla?
- Isä hermoilee myös junassa, Jesper vastasi.
- Uskomatonta, Kiira totesi. - Entä laiva?
- Isä inhoaa merimatkoja yli kaiken, Jesper naurahti.
- Voiko joku inhota merimatkoja? Kiira ihmetteli.
- Voi. Enkä tiedä, onko isällä edes lomaa, Jesper jatkoi.
- Miksi ei olisi?
- Hänellä ei ole enää työtä. Voiko silloin pitää lomaakaan?

- Kyllä kai, Kiira sanoi varovasti.
Jesper tiesi, että isä ei kuitenkaan olisi erityisen vauhdikasta lomaseuraa.

- Mitä tekemistä minä keksin koko pitkäksi kesäksi?
Jesper pohti ja alkoi puhalttaa uutta kuplaa.

- Käyt vaikka... uimassa? Kiira ehdotti.
- Niin kai, Jesper kohautti olkapäitään. Hän kaiveli toiveikkaana taskujaan, mutta enempää kolikoita ei löytynyt. Kiira ojensi hänelle viimeisen 20-senttisensä. Jesper osti vielä yhden pippuripurkan ja kuori sen nopeasti. Ei voittokuponkia.

- En taida tänäkään kesänä päästä hotelliin, Jesper totesi.

- Siitkö sinä haaveilet? Kiira kysyi. - Oman purkkatehtaan lisäksi?

- Minusta olisi kivaa yöpyä hotellissa, Jesper sanoi, puhalsi ja pamautti vielä yhden kuplan.

- No, ei minun kesänikään välttämättä ole mitään herkkua, Kiira tunnusti.

- Mitä sinä oikein teet? Jesper kysyi uteliaana.

- Töitä.

- Onnenpekka! Jesper sanoi. - Mistä sait kesätöitä?
Minä kyselin parista paikasta ja niissä sanottiin, että olen liian nuori. Käskettiin palata takaisin, kun olen viisitoista.

- Autan isää, Kiira selitti. - Hotellissa.
- Onnenpekka! Jesper toisti.
- Isän mielestä se on huvittelua ja lomailua. Saan syödä seisovasta aamiaispöydästä yli jääneet katkaravut.
- Ihanko totta? Jesper kysyi innostuen. - Sehän on mahtavaa!
- Enpä tiedä, Kiira väitti. - Joudun auttamaan Vilma Nappia vastaanotossa. Ja luultavasti myös keittiössä. Joudun tarjoilemaan ruokia ja petaamaan sänkyjä.
- Kuulostaa mahtavalta, Jesper sanoi.
Kiira pyöritteli silmiään.
- Mutta onkohan tuo laillista? Jesper pohti. - Sinähän olet alaikäinen.
- Olen asunut hotellissa koko ikäni, Kiira sanoi. - Tavallaan siellä auttaminen on ihan kivaa. Kun vain olisi joku kaveri. Joku, jonka kanssa voisi jutella. Kuule, nyt minä sain idean...
- Millaisen? Jesper kysyi.
- Sano ensin, olisiko sinusta kivaa viettää lomaa meidän hotellissa? Kiira kysyi.
- Takuulla olisi! Jesper innostui. - En ole viettänyt lomaa kuin kotona ja kerran asuntovaunussa. Ja pari kertaa teltassa.
Kiira kikatti.
- Joten hotelli olisi loistavaa vaihtelua, Jesper melkein huusi.
- Minä järjestän asian, Kiira ilmoitti.
- Miten ihmeessä? Isä ei ikinä päästä minua hotellilomalle, Jesper sanoi.
- Miksi ei päästäisi? Kiira ihmetteli. - Hän voi tulla mukaan. Ja te jaksatte kävellä sinne.
- Mutta... meillä on vähän tiukkaa rahasta, Jesper sanoi levottomana. Isä oli viime viikot ollut aika allapäin.

Älä huolehdi turhista, Kiira sanoi. – Jos minä kerran sanon, että järjestän asian, se tapahtuu.

2. Kevätjuhlan yllätys

Aurinko porotti Jesperin niskaan. Hänen tukkansa oli leikattu ihan lyhyeksi, mutta silti hänellä oli tukalan kuuma.

Jesper oli huonolla tuulella, vaikka oli matkalla kevätjuhlaan. Hänen isänsä Antti käveli pari askelta hänen jäljessään. Jesper kiristi vauhtia. Isä oli vaatinut häntä laittamaan juhlahousut, vaikka ne olivat vyötäröstä liian pienet. Niiden kangas karvasteli inhottavasti. Kaiken huipuksi isä oli pakottanut hänet sitomaan kaulaansa solmion. Jesper oli varma, että kaverit kuolisivat nauruun. Kiirakin.

Aamiaiseksi oli ollut pelkkää mustikkakeittoa, sillä isä ei ollut muistanut käydä kaupassa. Jesper ajatteli ylellisiä hotelliaamiaisia ja huokaisi. Hän oli pursottanut hammasharjaansa reilusti tahnaa ja hukuttanut mustikoiden maun vahvaan minttuun.

Kioskin kohdalla Jesper pysähtyi ja nykäisi isää hihasta.

- Minulla on nälkä. Ostetaanko pari purkkaa?
- Ei purkka auta nälkään, isä sanoi ja osti Jesperille pasteijan.
- Kuule Jesper, mitä kivaa me keksitään kesäksi? isä kyseli rennosti.

Jesper luetteli huvipuistojen ja uimarantojen nimiä.

- Voitko sinä muka pitää lomaa, kun et käy töissäkään? hän kysyi sitten.

- Tietysti voin, isä nauroi ja vakavoitui äkkiä: - Mietin kyllä, että perustaisinko oman yrityksen. Olen kyllästynyt

makaamaan sohvalle.

Hän oli ammatiltaan kahvibarista. Kahvila, jossa hän oli ollut töissä, oli muuttunut osaksi jotain isoa ketjua, ja hänet korvasi nyt tylsääkin tylsempi kahviautomaatti.

- Millaisen yrityksen? Jesper kysyi vähän huolissaan.

- Ryhtyisin kierteleväksi kahvikauppiaksi, isä haaveili.

- Minulla on kunnon espressokone. Miksi en käyttäisi sitä omin päin? Sain lähtöpassin Papubaarista, mutta voin keittää kahvia ihmisille jossain muualla. Puistoissa, uimarannoilla, asemilla...

- Mutta silloinhan sinä joudut reissaamaan koko ajan, Jesper mietti. Olisiko se hauskaa vai ei?

- Niinpä, isä nyökkäsi. - Minun on korkea aika voittaa juna-, laiva- ja bussikammoni. Voisimme alkaa vähän matkustella. Ihan vain hvin vuoksi.

- Hmmm. Täytyy miettiä sitä, Jesper sanoi. - Entä se koira, josta on ollut puhetta?

- Mitä siitä?

- Minä tarvitsisin jonkun kaverikseni, jos sinä olet koko ajan keittämässä ihmisille kahvia, Jesper totesi. - Minä haluan nyt sen koiran.

- Täytyy miettiä sitä, isä sanoi vuorostaan.

Jesper asteli koulun pihaan pasteijaa mutustellen.

Jesperin ja Kiiran luokkalaiset esittivät näytelmässä sienä. Jesper sonnustautui alistuneena valkoiseen sieniasuunsa ja veti päähänsä ison karpässienilakin. Hän oli myrkkysieni. Se sopi kyllä hyvin, sillä hän taisi ajatellakin pelkästään myrkyllisiä ajatuksia. Miten jonkun asiat saattoivat olla näin kehnosti? Edessä oli tylsä ja hikinen kesä kuumassa kaupungissa.

Onneksi Jesperillä ei ollut näytelmässä vuorosanoja, sillä hän ei olisi takuulla muistanut niistä yhtäkään. Hän seisoa tökötti näyttämön vasemmassa laidassa. Isä näpsi hänestä kuvia kännykällään ja lähetti ne äidille. Äiti ei

ehtinyt juhlaan, mutta kehui viesteissään, että Jesper oli komein myrkkysieni, minkä hän oli koskaan nähnyt.

Äidin ajattelevaaminen sai Jesperin tuntemaan olonsa vielä apeammaksi. Äiti ei enää asunut kotona hänen ja isän kanssa. Äidillä oli uusi työ ja kohta varmaan uusi perhekin. Isä valitteli iltaisin, että kotona tuntui niin tyhjältä.

Jesper kimpaantui. Oli se nyt ihme, jos koko kesä kuluisi apeissa pohdinnoissa. Ehkä isän pitäisi tosiaan pakata kahvinkeitin reppuunsa ja lähteä kadulle kaupustelemaan cappuccinoja ja espressoja.

Näytelmän jälkeen oli yhteislaulua. Jesper aukoi suutaan, mutta ääntä ei kuulunut. Hänen toisella puolellaan istui isä ja toisella Kiira. Kiira vilkuili häntä ja hymyili hänelle kuin salaliittolainen, mutta Jesper sai juuri ja juuri väännettyä suunsa virneeseen.

Juhlan päättyessä mentiin luokkiin. Siellä tarjoiltiin jäätelöä ja todistuksia. Yllättäen kaikki muuttui. Jesper tajusi, että kesästä tulisi sittenkin hyvä. Superhyvä.

Ope jakoi nimittäin stipendejä. Pentti sai stipendin ahkeruudesta ja Liisalle meni koripallostipendi. Julia sai stipendin kädentaidoista.

- Sokerina pohjalla, ope ilmoitti, - reilun kaverin stipendi.

Luokka kihisi uteliaisuutta.

- Kuka sen saa?

Pari viikkoa aikaisemmin luokassa oli äänestetty reiluinta kaveria.

- Stipendejä on jaossa kaksi, ope sanoi. - Toinen on kirjastipendi ja sen voittaa Elina, joka sai kisassa eniten ääniä. Jesper tuli täpärästi kakkoseksi yhdeksällä äänellä.

- Onnea reiluille kavereille! Jesperin isä mylvi.

Elina esitteli iloisena velhokirjaansa kaikille.

- Minkä kirjan Jesper saa? Pentti kysyi.

- Jesperin palkinto ei ole kirja, ope sanoi. -
Tuntemattomana pysyttelevä lahjoittaja on tuonut
koulullemme stipendin suljetussa kirjekuoressa.
Minäkään en tiedä, mikä palkinto siinä on. Kuoressa
lukee vain: Yllätyspalkinto Reilun kaverin kisassa.

Jesper vilkaisi Kiiraa, ja Kiira iski hänelle silmää.

Miten palkinto tuli juuri tähän luokkaan? joku kysyi.

- Lahjoittaja oli liittänyt stipendiinsä erityistoiveen,
että se jaettaisiin meidän luokassamme.

Kaikki kerääntyivät Jesperin ympärille katselemaan,
kun hän repäisi kirjekuoren auki.

Kuoressa oli juhlallinen kortti, jossa luki:

"Näytä tämä LAHJAKORTTI hotelli Pyrstötähden
vastaanotossa, ja saat viikon täysihoidon kahdelle
henkilölle."

Jesper luki tekstin ääneen ja vilkaisi varovasti isää.
Muu luokka oli mykistynyt kunnioituksesta.

- Viikon hotelliloma! Elina parkaisi. - Ja se on muka
toinen palkinto! Ihan epäreilua! Meidän palkintomme
ovat menneet sekaisin!

- Ei, kyllä tämä palkinto on tarkoitettu Jesperille, Kiira
sanoi nopeasti.

Opettaja vilkuili luokkaa mietteissään.

- Sehän on mahtavaa, isä sanoi ja sieppasi Jesperin
halaukseensa. - Vihdoinkin me pääsemme hotellilomalle!

- Tarkoitatko sinä, että me tosiaan menemme sinne?
Jesperiltä lokahti suu hämmästyksestä auki.

- Totta kai me menemme sinne! isä mylvi innosta. -
Kerään siellä voimia tulevia töitäni varten!

- Missä Hotelli Pyrstötähti oikein on? Jesper kysyi.
Kiira viittoili ikkunasta kadulle.

- Se on Meteoritiellä, se melkein näkyy tänne, hän
selitti.